

Dünyanın bütün işçileri, birleşin!

DÜNYA DEVRİMİ

Enternasyonal Komünist Akım

12.Sayı

Kasım-Aralık 2012

Emperyalist Savaşa Karşı Sınıf Savaşı!

Ortadoğu'da Emperyalist Gerilimler:

Türkiye, Suriye ve Savaş

Geçtiğimiz günlerde Türkiye gündemi, Suriye ile savaş ihtimaliyle sarsılmaya başlamış durumdaydı; hala da öyle diyebiliriz. Urfa'ya bağlı Akçakale'ye yapılan bombalama sonucunda beş kişinin yaşamını yitirmesinin ardından, hükümet apar topar Suriye'yi meclisten geçireceği Irak'a askeri müdahale tezkeresine, genel bir dışarıya müdahale ifadesi adı altında dahil etti. Bir yandan da Suriye'yi de bombalamaya başlandığı ifade edildi. Başbakan Erdoğan ve AKP'liler, savaş seçeneğinin mevcut olduğunu gündeme getirirken, burjuva basınında savaşa karşı olanları ödleklilikle suçlamak kadar alçalan ölüm tacirleri de çok geçmeden türedi.

Bununla birlikte olayın aslı belirsizliğini koruyor. Ortaya çıktı ki, Akçakale saldırısının öncesinde de, can kaybına yol açmamış olsa da, sınırın

Türkiye tarafına bombalar atılmaktaymış. Dahası, gerek bu bombaları, gerekse Akçakale'ye atılan bombayı kimin attığı esasında belli değil. Suriye hükümetinin olaya tepkisi, olayı araştıracaklarını söylemek, kurbanların ölümlerinden duydukları üzüntüyü ifade edip, kurbanların yakınlarına başsağlığı dilemek olmuş; böylelikle Suriye olaya dair sorumluluk almayı reddetmişti. Türkiye'nin bombaladığı sınır bölgesi, Özgür Suriye Ordusu ile Esad rejimi arasındaki çatışmaların yoğunluklu yaşandığı ve Özgür Suriye Ordusu'nun büyük ölçüde kontrol ettiği bir bölge. Anılan o ki; Türkiye, daha önceden de buradan gelen bombaları misilleme adı altında, cevaplamaktaymış. Bunun üzerine havan atışının Özgür Suriye Ordusu'nun kontrol ettiği bölgeden geldiği, atılan bombanın Esad rejiminin askeri birliklerince kullanılmayan NATO üretimi bir bomba olduğu ve

**Türkiye, Suriye ve Savaş s.1-2 Mısır'da Grev: s.3-4
Açlık Grevleri ve Kürt Sorununun Geleceği s.5-6
Kürdistan: Derinleşen Emperyalist Savaşın Arka Planı s.7
Devletin Aygıtları Olarak Sendikalara Genel Bir Bakış s.11
Anarşist Komünistler İçin Sendikalar ve Sınıf Mücadelesi s.12-13 Kızıl Kitap s.16**

tr.internationalism.org / turkiye@internationalism.org

bombalamanın Özgür Suriye Ordusu tarafından yapıldığı iddiaları ortaya atıldı.

Açıktır ki, bu iddalar mantıklıdır. Bir yandan kendi içerisinde Özgür Suriye Ordusu'na karşı savaşıırken ve Sünni muhalifleri özellikle kanlı bir biçimde bastırırken, bir de sınırları bombalamak gibi Türkiye'nin kendisine karşı şiddetlenmesi sonucu doğuracak bir eylemde bulunması pek de mantıklı değildir; dahası Suriye'nin bu koşullar altında böylesi bir bombalamadan ve Akçakale'de birkaç kişiyi öldürmekten elde edeceği gerçek bir kazanç da yoktur. Buna karşın, bu bombalamaların Erdoğan hükümeti ve Özgür Suriye Ordusu'nun işine geldiği, Türkiye'ye Esad'a karşı Özgür Suriye Ordusu'na gerekli stratejik hava desteğini sağlamasını hukuki bir zemine oturttuğu ve Erdoğan'ın iç siyasette savaş tezkeresini geçirip savaş yanlısı milliyetçiliği güçlendirdiğini tespit etmek zor değildir. Bu noktada en kuvvetli ihtimal, bu saldırıların Türkiye ile irtibat halinde Özgür Suriye Ordusu tarafından gerçekleştirilmekte olduklarıdır.

Bununla birlikte yaratılmaya çalışılan bütün savaş yanlısı havaya karşın, Türkiye'nin Suriye'yi işgale girişmesi, şu aşamada çok muhtemel gözükmemektedir. Bunun nedenlerinden ilki, TC devletinin, Türkiye Kürdistanı'nda zaten bir savaşa girişmiş vaziyette olması ve bu savaşı kazanıyor gibi gözükmek bir yana, pek de iyi gitmiyor oluşudur. Şu anda TC devletinin, kendi sınırları içerisinde karadan giremediği, PKK'nin hakimiyetinde olan bölgeler mevcut ve yavaş da olsa bu alanlar genişlemekte. Kendi sınırları içerisinde böylesi bir savaş içerisinde olan bir devletin başka bir ülkeyi işgale girişmesi, pek akla yatkın değildir.

İkinci ve daha önemli neden ise, işçi sınıfının savaşmak istemiyor, hatta savaşa karşı belirli bir tepki duyuyor oluşudur. Buna son dönemden birkaç örnek verebiliriz. Bu örneklerden ilki, 16 Eylül'de, Suriyeli mülteci kamplarının bulunduğu Hatay'da gerçekleşen ve onbinin üzerinde kişinin katıldığı savaş karşıtı gösteri ve çatışmalardır. 16 Eylül'de Hatay'da aşırı-milliyetçi ve Türk şövenisti bir yapı olan İşçi Partisi "Suriye-Türkiye kardeşir" temalı bir eylem çağrısında bulunmuştu. Eylemi valiliğin yasaklamasına rağmen, herhangi bir siyasete bağlı olmayan binlerce kişilik bir kitle belirlenen eylem alanında toplanmıştı. Bu kitle, sözde muhalif İşçi Partililer bir basın açıklaması yapıp kendilerine dağılma çağrısı yaptıktan

sonra, İşçi Partililerle tartışılar ve onları eylem alanından kovdular. İşçi partililerin ayrılmasının ardından polisin saldırılarına uğrayan ve içlerinden kimileri gözaltına alınan savaş karşıtı Hataylılar, polise karşılık verdiler, saldırılar mahallelerde akşama kadar sürdü ve polisi gözaltıları serbest bırakmak zorunda bıraktılar.

Bunun haricinde, bombalanan Akçakale'de, bu olayın ardından içlerinde hayatlarını kaybedenlerin yakınları da olan yüzlerce kişinin gerçekleştirildiği, ve Akçakale kaymakamı ve Urfa valisinin istifalarının talep edilip hükümet karşıtı sloganlar atıldığı bu eylemi de göz önünde bulundurmak gereklidir. Bir yandan bölgede tuhaf bir şeylerin döndüğünü gösteren bu eyleme dair, Akçakale'nin AKP'li belediye başkanı televizyonda bu eylemin neden gerçekleştirildiğini anlamadığını ifade etti; bu esnada polis Akçakalelilere saldırıyordu. Bu eylemin ardından da polisle çatışmalar gerçekleştirildi.

Son olarak, savaş tezkeresinin çıkartıldığı 4 Ekim'de Türkiye'nin pek çok şehrinde gerçekleşen savaş karşıtı eylemlere değinmek gereklidir. Özellikle başta İstanbul'da onbinlerce kişinin katılımıyla, hatta kimilerine göre yüzbin kişiyi bulan bir kitlenin yaptığı eylem olmak üzere, bu eylemlerin hemen hemen hepsine de şiddetli polis saldırıları oldu.

TC ile PKK arasında otuz yıl gibi bir süredir devam eden savaş, Türkiye'nin Batı'sında yaşayan pek çok kişide savaştan bir yılgınlık ve ölenlerin yönetenler değil, kendi çocukları olduğu bilincini getirmiş durumda. Bu minvalde genel olarak Türkiye işçi sınıfında savaştan yana bir hissiyat olmadığını söylemek mümkün. Devletin en ufağından en kitleseline, savaş karşıtı eylemlere tepkisi hemen her durumda şiddete başvurmak oluyor; bu da kitleleri devletin kolluk güçleriyle anında karşı karşıya getiriyor ve kitlelere savaşa karşı başarılı olmak için mücadele etmenin gerekliliğini gösteriyor – ki Hatay ve Akçakale gibi yerlerde savaş karşıtı eylemlere katılan ve büyük çoğu önceden siyasileşmemiş kesimlerin polisin saldırılarına fiili olarak karşı koymaları ve kendiliklerinden polisle çatışmaları bunun bir kanıtı. Bununla birlikte, savaş karşı kitleler arasında, özellikle burjuva solunun örgütleri, kimi Esad yanlısı, kimi popülist, kimi de pasifist sloganlarla çok büyük yanılsamalar ve kafa karışıklıkları yaratmaya, savaş karşıtı tepkinin,

sınıf savaşı temeline oturmasını engellemeye devam etmekte.

Savaş karşıtı hareketin başarılı olması ve işçi sınıfının evlatlarının canlarını ve kanlarını emperyalist TC devletinin çıkarları için vermemesi her tür Esad yanlısı, popülist ve pasifist yanlısamaya karşı, yalnızca Lenin'in 1914'te Birinci Dünya Savaşı'na karşı ortaya koyduğu şiarı yükseltebiliriz:

"Emperyalist savaşa karşı devrimci sınıf savaşı!"

Gerdün

Mısır'da Grevler:

İşçiler, Ordusuz Demokrasi Yalanı, Burjuva Sol Birlikler ve Sendikaların Gölgesinde Seçenek Arıyor

Komünistler müneccimler değildir; ancak tarihin ve deneyimlerin verdiği dersleri çalışırlar ve perspektiflerini buralardan hareketle yeniden inşa etmek için meşgul olurlar. Marksizmin ne bir ilmihi, ne de entelektüel bir ilgi alanı olmadığı gerçeğiyle tuttundukları zeminden dünyaya bakarlar. Ulusal, mezhepsel ve dini her türden emperyalist tuzağın dışında en gerçek savaşın ve çözümün sınıfın kendisinin yaratacağı hareket ve asıl savaşta olduğuna işaret ederler. Örneğin daha henüz yeni yeni ortaya çıkmaya başlayan isyanlarda karşımıza çıkan profil aslında tam da bunun bu yönde tahlil edilmesi gerektiğinin, olayların karakterlerinin açığa çıkması için acele edilmemesi gerekliliğinin işaretlerini veriyordu.

Buna göre "Orta Doğu ve Kuzey Afrika'daki Proleter İsyanlarla Dayanışma" metnimizin içeriğinde yer alan vurguların yanlışlığı tarih tarafından doğrulanmış oldu; özellikle Ortadoğu ve Afrika ülkelerinde meydana gelen ayaklanmaların sınıf karakterine bakınca bu daha da belirgin ve gerçekliği es geçilemez bir durumu da yaratmış oldu.

"(...) Bu ayaklanmalar işçi sınıfının, proletaryanın, sömürülenlerin dünya çapındaki hareketinin bir parçasıdır. Bu sınıf hareketi

kapitalist ekonomik krize, egemen sınıfın aşağılık yozlaşmışlığına ve iki yüzlülüğüne ve ister sağcı olsun ister solcu, bütün hükümetlerin vahşi kemer sıkma politikalarına cevaben Yunanistan'da, Fransa'da ve İngiltere'de çıkan aynı sınıf hareketinin parçasıdır."

Bu ayaklanmalar ne yazık ki; proleter bir kimlikleri olmaları şöyle dursun kimi ülkelerde içinden çıkılmaz mezhep savaşlarının da önünü açtı. Özellikle bölgede petrolün öneminin dünya gündeminde taşıdığı hassasiyet ve Avrupa ve ABD burjuvazisinin yıllardır ağzını sulandırmış durumdaydı. Örneğin henüz Libya'daki iç savaşın sesleri duyulmaya başlandığında o dönem iktidarda olan Sarkozy'nin ülkede bulunan petrolün %30'u için ayaklanmacılar ile yaptığı gizli anlaşma, aslında koskoca bir resmin ünlü atasözüyle gerçekleşmesiydi: şeytan, ayrıntıda gizlidir! Bir süre sonra sitemizde yayınladığımız bir yazı ile daha derli toplu bir değerlendirme gerçekleştirdiğimizi söyleyebiliriz. Buna göre gerçekleşen ayaklanmaların sınıfsal niteliklerine vurgu yapmaya daha çok çalışıyor ve bu eylemlerin aslında işçi sınıfının tarih boyunca hep birer isyan çığlığı olmuş grevler mi, yoksa burjuva demokrasisinin kutsanma ayinleri mi olduğu üzerine "Arap Dünyasının

daki Olayların Sınıf Analizi: Dönemi Anlamak” başlığı altında kafa yoruyorduk:

“Burada komünistler olarak tahlil etmemiz gereken, gerçekleşen ayaklanmanın sınıfsal doğasıdır. Burjuva basınının pek çok yorumcusu, gerçekleşen olayları yirmi yıl önce Doğu Avrupa’da yönetici patron takımları değişirken gerçekleşen olaylar ile ve daha yakın zamanda gerçekleşen "renkli devrimler"le karşılaştırmayı uygun buldular. Bizim için merkezi öneme sahip olan eylemlerin sınıf doğasıdır.”

Buradan yola çıkarak, Tunus’taki eylemlerdeki başlıca sebeplerini “işçi sınıfı içinde yaygın bir rahatsızlık olması, kitlesel işsizlik, düşük ücretler ve soyguncu bir hükümete karşı öfke” olarak değerlendiriyorken, Mısır ortaya çıkan hareketlilikleri “bütün toplumsal sınıfları barındıran geniş bir sınıflar arası niteliği olduğu” vurgusunu yaparak, Libya’daki duruma dair de “Tunus ve Mısır’ın aksine, işçi sınıfı herhangi bir biçimde önemli bir rol oynamadı. Hareket, en başından beri İslamcılık ve kabilecilik ekseninde yürüyor izlenimi veriyordu. Bildiğimiz kadarıyla herhangi bir işçi grevi gerçekleşmedi ve Arap basınında çıkan bir petrol grevi haberinin sonradan yalnızca müdüriyetin üretimi durdurması olduğu ortaya çıktı” şeklinde yorumlamıştık.

Dönemin üzerinden kalkan sis perdesi ile geçmiş tarihin tozunu dumanına katan karmaşasından sıyrılarak tarihin dikiz aynasını temizleyip "Ortadoğu’da ve Kuzey Afrika’da Paylaşım Kavgası: Suriye’de Emperyalist Savaş, Mısır’da Sınıf Savaşı Yaklaşıyor! (1)" başlıklı başka bir yazımızda tekrar bir değerlendirme yaptığımızda karşımıza çıkan tabloyu değerlendirmiştik. Buna göre, Suriye için, “Esad’ın gidişi Kaddafi gibi olamayacak. İlk başlarda rejimler, kitlesel gösteriler karşısında bir bir yıkılırken herkes Esad rejiminin de rahatlıkla yıkılacağını düşündü. Fakat Esad, nusayri elitinin isteği doğrultusunda kolay kolay gitmeyecek ve iç savaş giderek tırmanacak” derken Mısır’da gelişen olaylara ilişkin, işçi sınıfının grevlerle öne çıkmaya dair her türlü çabasına karşılık, Port Said’te yaşananlar ve Müslüman Kardeşler gibi faktörlerin işaret ettiği durum, işçi sınıfı

ve onun mücadelesinden yana birşeyin gelişmediğini gösteriyordu.

Günümüze baktığımızda geçtiğimiz birkaç ayı kapsayan dönemde, Mısır’da gerçekleşen kitlesel grevlerin gündeme oldukça oturduğunu söyleyebiliriz. Özellikle sadece bu Ekim ayının ilk yarısında 300 kadar işçi eyleminin gerçekleştiği ifade ediliyor. Bu grev ve eylemlerin tamamına yakınının temel taleplerini de daha iyi yaşam ve çalışma koşulları oluşturuyor. Bu sınıfsal taleplerin önünde ise oldukça fazla sektörü kapsıyan bir işçi kitlesi yürüyor ve bu sınıf kitlesinin hoşnutsuzluğu da her geçen gün artıyor. Metal, sağlık, ulaşım, turizm ve daha birçok sektördeki işçinin katıldığı bu eylemlerin atmosferi, eski Mısır çalışma bakanı Ahmed Hassan al-Borai’de bile eski sözlerini hatırlatma ihtiyacı yaratmış:

“Ben o zamanlar grevdeki işçilere karşı zor kullanılarak bastırılan toplumsal huzursuzluğun, bir gün önü alınamayacak bir yangının fitilini ateşleyebileceğini söylemiştim.”[1]

Bunu derken gözler, işçilerin mücadelesinin içerisindeki devlet ajanlarına, sendikalara çevriliyor.

Mısır’daki otoritelerin eteğinden kurulduğu yıl olan 1957’den beridir ayrılmayan Genel İşçi Sendikası, “tüm Mısırlıların başkanı olacağını” sözünü veren Mısır devlet başkanı Mohammed Mursi ile yaptığı görüşme sırasında grevleri bir yıllık bir dönem için durdurabileceklerinin sözünü veriyor.

Mısır’da ordu, endüstrinin en önemli noktalarının sahibi konumunda. Buna yönelik olarak, sendikaların da yönleri buradaki aidiyetin burjuvazinin silahlı kuvvetlerinden burjuvazinin bireysel sahiplerine geçmesi yönünde gelişecek gibi duruyor. Zaten bu zamana kadar ordunun elinde tuttuğu önemli sektörlerdeki grevlerin önüne destekledikleri sendikalar ile geçmeye çalışmalarının sebebi de burada yatıyor. Kontrol altında tutulan işçi eylemleri sayesinde bir süreliğine günü kurtaran Askeri Yüksek Konseyi ve onun Ulusal Hizmet Projesi Organizasyonu’nun kaderini yine işçilerin bağımsız ya da sendika

güdümündeki eylemleri belirliyor olacak. Mücadelenin gidişatı, yine işçilerin, sendikalar yoluyla parçalanmış ve izole olan eylemleri ile devlet aygıtlarından bağımsız örgütlenen grevler arasındaki ince çizgide belirlenecek. İşçiler mücadeleyi sektör sınırlarından kurtararak işçi sınıfının bütün kesimlerine yaysa, ulusal sınırları aşan nitelikte diğer ülke proletaryasından cevap bularak hareket büyüyecek ya da sönmülenecek.

Mısır'daki burjuva solu da yeni birlikler için kollarını sıvamış durumda. "Devrimci Demokratik Koalisyon"[2][3] adında biraraya toplanan Mısır Sosyalist Partisi, Tecammu Partisi, Sosyalist Halk İttifak Partisi, Mısır Komünist Partisi, Mısır Yolsuzlukla Savaş Koalisyonu, İşçi ve Köylü Partisi, Sosyalist Devrimci Hareket (Ocak), Sosyalist Gençlik Birliği ve Mina Danyel Hareketi dört madde altında topladığı "yeni" programlarında ulusal ekonomiyi, kalkınmayı, laik cumhuriyeti ve ulusa bağımsızlığa vurgu yaparak burjuvazinin solundan işçilerin eylemlerini manipüle etmek adına ve yeni dönem karşı-devrimci araçlar olarak grevlerin karşısına dikilecekler. Anti-emperyalist-ulusalıcı söylemlerini tarih boyunca sergileyen

ve her ülke ve bölge özelinde işçi sınıfının enternasyonalist kimliği ve onun somut varlığı bilincinin bulandırılması için uğraşan burjuva solu, aslında yeni olmayan söylemleriyle ulusal kalkınma adı altında milli burjuvazinin izinden giderek yeni sömürüyü işçiler için adres göstermekten çekinmiyor.

Mısır'daki işçi mücadelelerinin önündeki tehlikeler oldukça net. Bir yanda, Askeri Yüksek Konseyi ile Mursi, onların arasındaki sarkaçta gidip gelen sendikalar ve milliyetçi/ulusalcı söylemleriyle burjuvazinin uşağı sol kapitalistler, bir yanda ise işçi sınıfının devletin bütün aygıtlarının güdümünden bağımsız, enternasyonalist hareket alanı. Mısır işçilerinin mücadelesi de, tıpkı "ekmek isyanları"ndaki gibi, önümüzdeki dönemde diğer ülkelerdeki işçilerin hareketleri ile bir anlam buluyor olacak. Diğer işçilerin, işsizlik, düşük ücretler, artan gıda fiyatları ve esnek çalışma gibi ortak sorunlarından beslenen sınıfsal talepler ile birleşecek olan mücadelenin çizgisi, ilerideki gelişmelerin seyrini belirleyecek.

Bunçuk, 16/10/12

Açlık Grevleri ve Kürt Sorununun Geleceği

Kürt tutukluların üçüncü ayına girmiş olan ve artık katılımcı sayısı on bini geçmiş durumdaki açlık grevleri, yavaş yavaş gündemi sarmaya başladı. Talepleri Öcalan'ın tecrit koşullarının kaldırılması, anadilde savunma ve anadilde eğitim olan açlık grevleri bugün, Kürt tutuklular haricinde BDP üye ve hatta milletvekilleri ve Türk solunun örgütlerinden tutuklulara da yayılmış; grevleri başlatan altmış kişi, kritik evreye girmiş durumda. Hükümet güçleri, açlık grevlerini desteklemek için yapılan eylemlere düzenli olarak şiddetle karşılık verirken ortam da giderek geriliyor. Hem Kürdistan'ı, hem de Türkiye'yi

açlık grevlerinden ilk ölümün ne zaman çıkacağı endişesi sarmışken hükümet, açlık grevlerine zorla müdahale ederek açlık grevcilerini serumla bağlama planları yapıyor.

Hükümet cephesinin mide bulandırıcı açıklamalarının arkasında gerçek bir korku var. Başbakan Tayyip Erdoğan'ın ağzından tükürükler saçtığı, adeta kontrolsüzce oraya buraya saldırmaları, açlık grevleriyle ilgili nasıl hakaretler edeceğini, açlık grevlerini nasıl etkisizleştireceğini bilememesi hep aslında hükümetin içerisinde bulunduğu çaresizliği

gösteriyor. Tabii ki, 12 Eylül sonrası döneminin bütün burjuva siyasetçilerinin, konu açlık grevleri olunca sıklıkla ifade ettiği "gizli gizli yemek yiyorlar" iddiası, yine TC devletinin temsilcilerince kullanılıyor. AKP hükümeti, insan hayatına değer vermeyen gözü dönmüş milliyetçiler olduklarını ve emperyalist TC devletinin başına geçen hangi ideoloji olursa olsun böyle olmak zorunda olduğunu kanıtlamış durumda. Öte yandan hükümet yetkilileri böylesi sert ve vurdumduymaz tavırları, yalnızca insan hayatına değer vermeyen gözü dönmüş milliyetçiler oldukları için sergilemiyorlar. TC devleti böylesi tavırlarla bir yandan, eğer işler çığından çıkarsa vereceğı tavi- zleri Kürt tarafına maletmemek, Kürt tarafına boyun eğmiş gibi gözükmemek peşinde; diğer yandan da hükümetin kontrolü haricinde gündemi sarsan açlık grevlerini mümkün olduğu kadar karalayarak kitlelerin – özellikle de AKP'li kitlenin – bu eylemi gerçekleştirenlerle insani bir bağ, bir empati kur- masını engellemeye çalışıyor. Türk burjuva hüküme- tinin açlık grevlerine ilişkin bu stratejisi ne kadar etkili bilinmez; öte yandan gerek otuz yılı aşkın süren savaşa karşı artan kitlesel rahatsızlık, gerekse devlet mekanizmaları ve Türk burjuva siyasetinin anadilde savunma hakkının verilmesini bile bir hayli zor kılacak kadar kemikleşmiş oluşu, hükümetin bu yola bir akıl kaybı yaşadığı için değil, masa başında yaptığı hesaplara dayanarak girmiş olduğunu gös- teriyor.

Bir yandan da açlık grevlerinin kendilerine dair de söylenecekler var. Açlık grevi, ancak başka hiçbir bireysel mücadele aracı kalmadığı noktada başvu- rulagelmiş bir yöntemdir. Dolayısıyla, bu eylemi ya- panların kendi yaşam ve tutsaklık koşullarına yönelik yapılan bir eylemdir. Oysa mevcut açlık grevlerinin taleplerine bakınca, açlık grevlerini ya- panların yaşama ve tutsaklık koşullarına dair bir talep görmekte güçlük çekiyoruz. Hatta genel olarak açlık grevci tutsakların taleplerinden yalnızca anadilde savunma onları doğrudan ilgilendiriyor ki emperyalist TC devletinin mahkemelerinde yapıla- cak savunmanın hangi dilde olduğunun önemi en azından tartışmaya açıktır. Abdullah Öcalan'a yapılan atıf da, Kürt milliyetçiliğı içerisinde kişilik kültünün ne derece güçlü olduğunu gözler önüne seriyor. Durumu en azından tecritteki Öcalan kadar kötü olan binlerce tutsağın, kendi kötü koşulları için değil de yüceltilen, hatta peygamberleştirilen bir şahıs adına kendi canlarını feda ediyor olmaları ibretlik bir durum.

Öyle ya da böyle, sorunun genel olarak burjuvazi tarafından çözümsüzlüğü ve özellikle TC devletinin politikaları durumu fazlasıyla tehlikeli kılıyor. Açlık

grevcilerinden bir tanesinin ölmesi, geçmişte Türk solunun gerçekleştirdiğı açlık grevlerinin aksine, özellikle Kürt nüfus içerisinde ciddi bir etki yaratma ihtimali barındırıyor. Kürt açlık grevcilerinden biri hayatını kaybettiğı taktirde, ülke genelinde zaten tır- manan etnik çatışmaların çok daha artması, PKK'nin veya benzeri yapıların metropollerde bombalı eylemlere girişmesi olasıdır. Bütün bunlar olurken TC'nin gerek devlet terörünü daha da arttırmaya- çağını, gerekse linççi Türk milliyetçiliğini daha da körüklemeyeceğini beklemek saflık olur. Açlık grev- leri bir kez daha göstermiştir ki Kürt sorununa ne TC devleti içerisinde, ne PKK'nin eylemleri sonucu, ne de genel olarak kapitalist düzen içerisinde bir çözüm getirilmesi mümkün değildir. Burjuva aktör- lerin davranışları yalnızca sorunu daha da derin- leştirmeye yaramaktadır.

Tutsakların açlık grevleri, siyasi arkaplanları bir yana, insani bir sorunsaldır. Açlık grevlerini yapanlar da, savundukları siyaset burjuva milliyetçisi bir siyaset olsa da, Kürt işçi sınıfının, dolayısıyla dünya işçi sınıfının devletin zindanlarında tutsak ettiği evlatlarıdır. Onların ve işçi sınıfının bu savaş devam ettikçe, şu veya bu şekilde yitip gidecek bütün evlatlarının hayatlarını kurtaracak olan ne emperyal- ist TC devletinin yapacağı yeni düzenlemeler, ne de PKK'nin devletle uzlaşacağı hususlardır. Tarih tekrar tekrar göstermiştir ki, işçi sınıfının evlatlarını kur- tarabilecek olan tek gerçek güç, işçi sınıfının kendi- sidir.

Gerdûn

Editöryel Not: Bir süredir devam eden açlık grev- leri, 67. gününde TC, MİT ve Abdullah Öcalan'ın görüşmeleri sonucunda, 17 Kasım günü son- landırılmıştır. Öcalan'ın kardeşi Mehmet Öcalan ile yaptığı görüşmede şunları ifade etmiştir: *"Açlık grevini eylem tarzı olarak genel itibariyle doğru bulmamakla birlikte, açlık grevleri yapılacaksa bile içeridekilerin değil dışarısının yapması gerekir. Açlık grevi eylemi çok anlamlıdır. Bu eylem yerini bulmuş ve amacına ulaşmıştır. Hiçbir tereddütte kalmadan, bir an önce açlık grevine son versinler. Buradan açlık grevindeki herkese özellikle birinci ve ikinci gruptakilere tek tek selamlarımı söylüyorum."* . Buna cevaben BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş ise twitter'dan şu açıklamalarda bulunmuştur: *"Sayın Öcalan'ın yaptığı çağrı çok önemli bir gelişmedir. Bizler de bu çağrıyı destek- liyoruz. Tutsakların da yeni bir değerlendirme ya- parak çağrıları dikkate almalarını umut ediyoruz"*

Burjuvazi Kan İstiyor! :

Kürdistan: Derinleşen Emperyalist Savaşın Arkaplanı (2)

Burada sorulması gereken soru, Barzani'nin neden böyle bir manevra yaptığıdır. Eğer Barzani'nin, Türkiye'de ya da Suriye'de yaşayan Kürtlerin içinde yaşadıkları koşulları gerçekten umursadığına inananlar varsa, aynı Barzani'nin 1994-1997 arası gerçekleşen Kürt İç Savaşı'nda 1995'e kadar, Talabani'nin Kürdistan Yurtseverler Birliği'ne karşı İran'dan destek aldığını, sonrasında Talabani İran'la ittifak yapınca Irak'ın Saddam yönetimiyle işbirliği yaptığını, savaşta Talabani'nin yanında yer alan PKK'ye karşı Türk devleti savaşa girince de, Türk devletinin yanında PKK'ye karşı savaştığını hatırlatalım¹⁹. Barzani'nin böylesi bir manevra yapmasının ardında, resmi olarak olmasa da fiili olarak bağımsız bir devlet haline gelmiş olan Irak Kürdistanı'nın dış çıkarları, ve kendi partisinin iç siyasetteki ihtiyaçları vardı. Öncelikle iç siyasete değinelim. Irak Kürdistanı'nda, Talabani'nin Kürdistan Yurtseverler Birliği'nin eski ikinci adamı Nevşirvan Mustafa'nın kurduğu Gorran (Değişim) hareketi, Barzani ve Talabani'nin partilerinin iktidarı tekelleştirmelerine, baskıcı politikalarına ve hükümetteki yozlaşmaya muhalefet ederek, bu partilere rakip olabilecek bir güç toplamış durumda²⁰. Bir süredir, Talabani'nin partisiyle arasını görece düzelterek sessizliğe bürünmüş Gorran hareketi, en nihayetinde, Nevşirvan Mustafa'nın Davutoğlu ziyaretinin ardından, Barzani hükümetinin tavrını fazla yumuşak olmakla eleştirdiği bir röportaj vermesiyle suskunluğunu bozdu. Talabani'nin partisinin büyük ölçüde tarafsız kalırken, Nevşirvan Mustafa'nın Gorran hareketi, açıkça Barzani'yle kapışmaya hazırlanır bir görüntü çiziyor²¹. Bu koşullar altında, Barzani ve Kürdistan Demokrat Partisi'nin, PKK'li veya değil, Suriye Kürdistanı'nda iktidara gelmiş Kürt milliyetçisi bir oluşuma sırt çevirmesi, böylesi bir oluşumu TC karşısında kaderiyle baş başa bırakması, Irak Kürdistanı'nda ciddi bir güç kaybı yaşaması hatta büyük ölçüde siyaset sahnesinden silinmesi riskini taşıyor. Bu minvalde, Barzani, iç siyasette Suriye Kürdistanı'na ağabeylik etmenin kaymağını yiyeceğini umuyor.

boyutu var. Her ne kadar Barzani'nin güdümündeki Kürt Ulusal Konseyi onu aşkın partiden oluşsa da, bu partilerin hiçbirinin Suriye Kürdistanı'nda ciddi bir gücü yok. Buna karşın ABD'li bir analiste göre, Suriye nüfusunun belki yüzde doksanı, Barzani'den ziyade PYD'ye sadık²². Buna, bölgedeki tek silahlı gücün de PYD olduğunu ekleyelim. Barzani, PYD ile böylesi bir anlaşma yapılmasını sağlayarak, Suriye Kürdistanı'ndaki gücünü ciddi bir biçimde ileri taşımış oldu, zira himayesindeki Kürt Ulusal Konseyi'nin, PYD tarafından inşa edilecek oluşumun bir parçası olmasını sağladı. Bu da, Barzani'nin etki alanını Suriye Kürdistanı'nda çok ciddi bir biçimde genişletti. Barzani'nin başka türlü, hem kitlesel destek hem de silahlı güç açısından PYD'nin bu denli etkin olduğu bir bölgede güç kazanması pek olası değildi. Öte yandan bu anlaşmadan tek kazananın Barzani olduğunu düşünmek yanlış olur. Her ne kadar Barzani ve destekçilerinin PKK'den matah bir tarafının bulunmadığı ortada olsa da, nihayetinde PKK hem AB hem de ABD tarafından Türkiye'nin çabaları sonucu terörist bir örgüt ilan edilmiş durumda, Barzani ise Irak Kürdistanı'nda meşru bir hükümetin resmi lideri konumunda. Meşru bir burjuva devletinin başında olmak da, ciddi bir uluslararası çalışma aparatına sahip olmak gibi avantajları beraberinde getiriyor. Bu minvalde, Barzani ile anlaşmak, Suriye Kürdistanı'nda askeri anlamda PYD'nin egemen olmaya devam edeceği oluşuma hem uluslararası kamuoyunda yaygın bir meşruiyet hem de dünyanın pek çok yerinde bu oluşumu savunacak bir diplomatlar ordusu kazandırmış durumda – ki Barzani'nin Irak Kürdistanı'nda silahlı eğitim verip geri gönderdiği binlerce Suriyeli Kürt de cabası.

TC devleti, Suriye'de desteklediği Esad muhalifleri ile mevcut rejim arası çatışmanın böylesi bir sonuç vereceğini belli ki öngörememişti. Öte yandan PKK için, Suriye Kürdistanı'nda iktidara geldikten sonra Türkiye'nin tepkisini öngörmek zor olmadı. Özellikle PYD Suriye Kürdistanı'nda iktidarını sağlamlaştırmadan TC'nin yapacağı olası bir askeri müdahale, bölgedeki durumu tamamen tersine çevirme durumu taşıyordu.

Söylediğimiz üzere, olayın bir de dış siyaset

Oysa Suriye Kürdistanı'nda iktidara gelmek, bir burjuva hareketi olarak PKK'nin tarihinde elde ettiği en büyük başarıydı. Şu anda zemin hala kaygan, fakat eğer PYD Suriye Kürdistanı'nda, Suriye'nin kaderi belli olduktan sonra oluşacak yeni düzende iktidarı elinde tutmayı başabilmesi – ki bölgede sahip olduğu destek ve gün geçtikçe artan askeri gücü bunu başarabileceğini gösteriyor – PKK için çok büyük gelişmeler vaad ediyor. PYD'nin Suriye Kürdistanı'ndaki iktidarı, eğer uzun vadede korunabilirse, PKK'nin fiili olarak tankları, topları, savaş uçakları ve resmi bir düzenli ordusu olacağı anlamına geliyor. Bu da, Türk devletini ne kadar korkutuyorsa, PKK'yi de o kadar heyecanlandıran bir ihtimal. Bu nedenle, PKK TC'nin bu ihtimale karşı yapabileceklerine dair önlemler almak, öncelikle de TC'nin Suriye Kürdistanı'nı işgal etme kartını elinden almak durumundaydı. İşte PKK neden bugün Türkiye Kürdistanı'nda böylesi bir harekate girişti

sorusunun cevabı tam da bu noktada yatmaktadır. Zira kendi sınırları içerisinde kontrol edemediği ciddi bölgeler olan, sürekli çatışmalar ve hatta mevzi savaşları yaşanan ve daha komşu ülkenin sınırları geçilmeden yüzlerce kişinin öldüğü bir devlet için, tam da bu olayların en yoğun

yaşandığı sınırdan başka bir devletin topraklarını işgale girişmek mümkün olamazdı. PKK, Suriye Kürdistanı'ndaki gelişmelerden sonra, TC'nin buraya savaş açacağını öngörerek erken davrandı, ve savaşı TC sınırları içine getirdi böylelikle de Suriye Kürdistanı'na askeri tehditi ortadan kaldırdı. Bu minvalde, BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'ın yaptığı "PKK devlete operasyon yaptı" açıklaması doğrudur. PKK, Suriye Kürdistanı için bu süreci olabildiğince uzatmak durumunda, ki HPG sözcüsü Bahtiyar Doğan da niyetlerinin bu olduğunu açıkça söylüyor: "Türk işgali Kürt halkını lağvediyor. Dolayısıyla Şemzinan'ı (Şemdinli) kontrol etmekle başlayan yeni bir politika benimsedik. Savaşı yayacağız"23.

Geçtiğimiz sene şu tahlili yapmıştık: "DP-AP-ANAP'ın sağ liberal Türk burjuva geleneğinin mirasçısı AKP, hem askeri anlamda hem de destekçi sayısı bakımından Kürt burjuvazisinden

daha güçlü olan geleneksel rakibi Türk askeri ve bürokratik burjuvazisine diz çöktürmeyi başarmıştı. Bu çabanın sonucu olarak özellikle ordunun itibarı ciddi bir biçimde düşmüş ve askeri burjuvazinin en güçlü siyasi uzantısı olan CHP dahi orduyla arasına mesafe koymak zorunda kalmıştı. Nasıl oldu da askeri ve bürokratik Türk burjuvazisini alt eden oyunlar nihayetinde Kürt burjuvazisine karşı amaca ulaşamadı? Bunun nedeni AKP hükümeti ile askeri ve bürokratik burjuvazinin iktisadi çıkarlarını birbirine bağlayanların, hükümetle Kürt burjuvazisinin iktisadi çıkarlarını birbirine bağlayanlardan çok daha fazla olmasıdır. AKP, hükümetteki mutlak egemenliğiyle, sahip olduğu devasa halk desteğiyle, içinde barındırdığı fazlasıyla kaşarlanmış uzman ve siyasetçi kadrosuyla kurduğu oyunlar karşısında uzun vadede Türk burjuvazisinin kendilerine rakip kesimlerinin kalelerinin hiçbirinin dayanmayacağını

hesaplamıştı. Tamamen haklıydı. Arka arkaya askeri ve bürokratik burjuvazinin bütün kaleleri düştü. Kürt burjuvazisinin hemen hemen hiçbir kalesi düşmedi; çünkü Kürt burjuvazisi Türk burjuvazisinin bir parçası değildi; farklı ekonomik ve toplumsal dinamiklere dayanan, gücünü farklı koşullardan alan, farklı bir burjuvaziydi"24. 1999'da Abdullah

Öcalan yakalandıktan sonra, 2004'e kadar sürdüreceği tek taraflı bir ateşkes ilan eden, TC sınırları dışına çekilen, 2002'de kendisini feshettiğini dahi söyleyen PKK, bugün Suriye Kürdistanı'nda iktidara alacak noktaya, Kürt burjuvazisinin bir hareketi olarak, çıkarlarının dayandığı gücü izlemekten geçtiğini fark edip bu yönde hareket ederek geçti. 2001'de 11 Eylül saldırılarının ardından ABD'nin Afganistan'a girmesi ve genel olarak bölgede çok daha faal olacağını belli etmesinin ardından, PKK'nin iktisadi tabanının bulunduğu bölge genelinde etkinlik kazanması, çok ciddi fırsatlara gebe olabilirdi. Bu doğrultuda, PKK'nin ideolojisi temelinde 2003'te kurulan PYD'nin yanı sıra 2002'de Irak Kürdistanı'nda PÇDK25, İran Kürdistanı'nda ise PJAK26 isimli partilerin kuruldu. Türkiye'de belli aralıklarla kapatılıp isim değiştirmek durumunda kalan yasal partiyle birlikte bu dört parti, açıkça ifade edilmeden ama fiili olarak, Kürdistan'ın dört

parçasının kesiştiği yerde konumlanmış olan PKK tarafından yönetilecek, partilerin eylemlilikleri ise koşullara göre şekillenecekti. İşte bugün PKK'nin Suriye Kürdistanı'nda fiili olarak iktidara gelme başarısının arkasında yatan, mevcut duruma dair bölgesel olarak böylesi bir strateji belirlenmiş olmasıdır.

Tabii ki, mevcut durum içerisinde, TC, PKK ve Irak Kürdistanı haricinde güçlerin de oyunun içerisinde olduğunu esgeçmemek gerekli. ABD burjuvazisinin resmi diplomasisinin temsilcilerinin beyanlarının pek de bir hükmü olmamasına ve ABD'nin böylesi durumlarda genelde duruma göre hareket etme, kazanacak gibi olanı destekleme gibi bir pratiği olsa da, ABD burjuvazisinin uluslararası politikasını belirleyenler arasında bu konuya dair bir ayırım var. Bununla birlikte Obama hükümetiyle ABD'de şimdilik hakim gelmiş görüş, özellikle Arap Baharı sonrasında Orta Doğu'ya model ülke olarak Türkiye'yi gösterme eğilimi taşıyor izlenimi veriyor. Bilindiği üzere, mevcut ABD hükümeti, Türkiye ile birlikte Suriye Ulusal Konseyi ve Özgür Suriye Ordusu'nu açık bir biçimde destekliyor. Bunun haricinde, Türk basınında Kürt milliyetçilerinin sıklıkla hem İsrail hem de İran tarafından desteklendiğine yönelik iddialar çıkıyor. Şaşırtıcı olmayan bir biçimde, Türk basınının farklı mensupları, böylesi haberleri sanki TC devleti hiç İran veya İsrail'le işbirliği yapmamış gibi kendi farklı burjuva ideolojilerine göre çarpıtıp, bol miktarda şövenizme bulayarak kaleme alıyorlar. Öte yandan, İran'ın da, İsrail'in de farklı noktalarda farklı Kürt milliyetçisi oluşumlarla ilişkiler kurup bu oluşumları desteklediği de biliniyor. İran devletinin özellikle Celal Talabani'yle uzun bir işbirliği geçmiş var. İsrail'in ise Kürdistan Demokrat Partisi'yle ilişkileri, Mesud Barzani'nin babası Molla Mustafa Barzani dönemine uzanıyor. PKK'nin de geçmişinde İran'la işbirliği yapmış olduğu, İran sınırları içerisinde kamplar açmasına izin vermiş olduğu biliniyor. Aynı durum PKK ile İsrail ilişkisi için söylenemeyecek olsa da, 1999'da Öcalan'ın yakalanmasına neden olan istihbaratın İsrail'den geldiği iddiaları üzerine dönemin İsrail istihbarat örgütü Mossad başkanı Efraim Halevy, örgütün tarihinde ilk defa bir istihbarat meselesine dair kamuoyuna açıklama yaparak olayla alakaları olmadığını ifade etmiş olması²⁷, İsrail tarafının PKK'yle ilişkilerine yönelik belli bir hassasiyeti olduğunu ortaya koyuyor. Her ne kadar Batı dünyasında PKK'nin

resmi olarak terörist ilan edilmiş olması bu konuyla ilgili durumun açıkça ifade edilmesinin önüne geçiyor olsa da, iki devletin de PKK'yi desteklemiş ya da destekliyor olmasının, farklı dönemlerde olmak kaydıyla mümkün olduğunu düşünüyoruz. Nihayetinde, Rusya ve Çin Esad rejiminin arkasındayken, Esad'ın en yakın müttefiki, genellikle ismi bu ikiliden sonra sarfedilen İran devletiydi. İsrail ise, hem TC devletinin Orta Doğu'da prim yapmak için kendisine sataşıp durmasından hem de ABD'nin Orta Doğu'nun yeni modeli olarak Türkiye'yi öne sürmesinden rahatsız – ki ABD burjuvazisi içerisinde bu konuda İsrail'in görüşlerini paylaşan bir kesim de var. Dahası İsrail bugün Barzani'yle açık bir biçimde iyi ilişkilere sahip ve Barzani'nin Suriye Kürdistanı'na yönelik hamlelerini yapmadan önce İsrail'e danıştığını varsaymak, bir komplo teorisi olmayacaktır.

Her halükarda PKK'nin Suriye Kürdistanı'ndaki başarıya ulaşmış ve Türkiye Kürdistanı'nda askeri gücünü ortaya koymuş olması savaşı kazandığı anlamına gelmemektedir. Türk burjuva devleti, silahlı diplomasi gibi ince işlerde, Kürt burjuvazisinin temsilcileri kadar maharetli olmayabilirler, öte yandan provokasyon yapmayı, kara propagandayı, etnik kıyım yapmayı, kan dökmeyi, işgal etmeyi, para asker ve kiralık katil tutmayı iyi bilirler. Daha şimdiden, İstanbul'un Ayazağı mahallesinde ve Muğla'nın Dalyan beldesinde Kürt işçilere yönelik linç girişimleri gerçekleşti. Ayazağı'ndaki şövenist kalabalığın saldırdığı ve aralarında Kürt olmayanların da bulunduğu inşaat işçilerinin sayısı iki bine yakında, ve bu işçiler linç girişimi sonucu İstanbul'dan kaçmak durumunda kaldılar. Dahası, her ne kadar TC emperyalizminin Suriye'deki emelleri elinde patlamış, Suriye Kürdistanı'na girme hevesi de kursağında kalmış olsa da, özellikle eğer Suriye'deki mevcut iç savaş Sünni muhalefet ve Özgür Suriye Ordusu isimli silahlı çetelerin zaferi ile sonuçlanırsa, Türkiye'nin Suriye Kürdistanı'na bu kanaldan müdahale etmesi çok kuvvetli ihtimaldir. Özgür Suriye Ordusu'nun Türkiye'de bulunan lideri Riyad al-Asaad "Suriye'de federal bölgelerin kurulmasına izin vermeyeceğiz... bir karış Suriye toprağı bile vermeyeceğiz" diyerek olası bir duruma dair teşkilatının tutumunu açıkça ortaya koymuş durumda²⁸. Özgür Suriye Ordusu'nun niyetlerini al-Asaad'dan daha açıkça ifade edenler de var. Bir birim komutanı, dahası kendisi de Kürt olan Ubed Musa TC hükümeti

kendilerini daha fazla desteklerse PKK'ye karşı savaşıacaklarını açıkça ifade ediyor: "Eğer Türkiye'den askeri yardım alabilirsek, yalnızca rejime karşı değil, PKK'ye karşı da savaşabiliriz. Türkiye'nin silahlı desteğiyle Suriye içerisindeki PKK üslerini vurabiliriz, çünkü yerlerini ve kontrol ettikleri bölgeleri hep biliyoruz"²⁹. Dahası, PKK'nin büyük bir kahramanlık destanı, zafer yolculuğu olarak sunduğu bu harekâtına dair satır araları, daha karanlık bir yolda, geçmişte PKK'nin gerçekleştirdiği işçi düşmanı uygulamaların bazılarını geri döneceğine işaret ediyor. PKK liderlerinden Duran Kalkan, yaptığı bir açıklamada şu sözleri sarf etti: "Hizmet ettikleri devlet ve hükümet Kürdü terörist sayıyor. Bütün Kürtleri tutukluyor, zindana koyuyor. Artık o devlete orada kimse memurluk yapamaz. O memur da devletin yaptığından sorumludur... Bu devlet bu halka bu kadar zulüm ederken, o zulüm üzerinden maaş alıp kendilerini yaşatamazlar... Kendilerini Kürt halkına affettirmeye çalışsınlar. Ya da kendilerini hızla bu çatışma ortamından uzaklaştırsınlar. Eğer bunu yapmada ısrar ederlerse o zaman sonuçlarına da katlanırlar. Nasıl ki, her Kürdü terörist diye hapse koyuyorlarsa, Kürtler de onları terörist sayar, tutup hapse koyar"³⁰. Görünen o ki PKK'nin en üst düzey yöneticilerinden biri, Kürdistan'daki kamu işçilerine, TC Kürtlere nasıl baskı uyguluyorsa öyle baskı uygulayacağını söylemekte sakınca görmüyor. PKK'nin öğretmen öldürme eylemlerini akıllara getiren bu açıklama, TC devletinin işlediği suçlardan Kürdistan'daki kamu işçilerini sorumlu tutarak, işçi düşmanlığında Kürt milliyetçiliği ile Türk milliyetçiliği arasında bir fark olmadığını gösteriyor.

Kürdistan'ın geleceğinde kurtuluş olduğunu düşünenler yanılıyorlar. Ufukta kurtuluş yok, ufukta emperyalist savaşın derinleşmesi var. Emperyalist Türk devleti Türkiye Kürdistanı'nda gücünü korusun diye, Güney Kürdistan yönetimi bölgede etkisini genişletsin diye, Irak hükümeti Kürdistan petrolünden payını alsın diye, Esad mı al-Asaad mı Suriye'nin başına geçsin diye, PKK'nin savaş uçakları olsun diye ölecek ve birbirlerini öldürecek olanlar, sokaklarda linç edilecek veya birilerince cezalandırılacak olanlar işçiler. Emperyalist savaştan sorunu çözecek bir zafer çıkacağını düşünenler yanılıyorlar. Kürdistan ve onu paylaşmış ülkelerde derinleşmekte olan savaşlar, eşi benzeri görülmemiş bir barbarlığa gebe. Barıştan ve uzlaşmadan medet uman-

lar yanılıyorlar. Ulusal sorun, Kürtler üzerindeki ulusal baskı devam ettikçe, bu baskı savaşı doğuracak, ve 20. yüzyılın başından beri gerçekleşen bütün ulusal savaşlar gibi bu savaş da emperyalist bir nitelik taşımaya devam edecek. Bölge burjuvazisi ve Türkiye, İran, Suriye, Irak ve Irak Kürdistanı gibi kendi çaplarında çıkarlarının peşinde koşan emperyalist devlet var oldukça da bu sorun, şu veya bu biçimde mevcudiyetini koruyacak. Bu koşullar altında barış, burjuvazinin barışı, savaşın bir sonraki aşamasının planlandığı bir aralıktan başka bir nitelik taşımayacak. En irisinden en ufağına, bölgedeki burjuva oyuncuların, emperyalist devletlerin ve emperyalizme eklenmiş örgütlenmelerin bu sorunu çözebileceğine inananlar yanılıyorlar. Burjuvazinin bütün kesimleri bu sorunu çözemeyeceklerini defalarca gösterdiler.

Yalan söylüyorlar. Ulustan, milletten, vatandan, halktan bahsedenlerin hepsi yalan söylüyor. Bir oyun bu onlar için sadece. Güç için, iktidar için, hırsları için hayatlarımızla oynuyor hepsi bu oyunu. Bizim hayatlarımız bu oyunda önemsiz bir detaydan ibaret onlar için. Hayatlarımızı umursadıklarını idda edenler yalan söylüyor. İşçilerle işverenlerin, emir alanlarla emir verenlerin, ölenlerle öl diyenlerin çıkarlarının ortak olduğunu savunanların hepsi yalan söylüyor. Ulus için, millet için, vatan için, halk için çalışın, itaat edin, canınızı verin diyorlar. Oysa uluslar da, milletler de, vatanlar da, halklar da farklı sınıflardan oluşuyor. Bu savaş burjuvazinin savaşı. Oyun oynuyorlar, ama onların bu oyunu yalnızca Kürdistan'ın değil, yalnızca Kürdistan'ı paylaşmış ülkelerin değil, yalnızca Orta Doğu'nun değil bütün dünyanın, bütün insanlığın geleceğini korkunç bir yıkıma mahkum ediyor. Bu karanlık geleceği engelleyebilecek tek güç ise işçi sınıfının, yani hep en fazla acı çekenlerin, en fazla kan dökenlerin gücü. Tek çözüm, işçilerin, emir alanların, öl denilenlerin işverenlere, emir verenlere, öl diyenlere, yani hakim sınıfa ve bütün emperyalist devletlere karşı birleşmesi. Burjuvazinin milliyetçiliğine karşı proletaryanın tek silahı var: enternasyonalizm. Emperyalist savaşa karşı proletaryanın tek seçeneği var: sınıf savaşı. Çöken ve çürüyen kapitalizm, dünyanın önüne iki seçenek koymuş durumda: ya insanlığın sefalet, kan, ölüm ve barbarlık içinde boğulması, ya da proleter dünya devrimi.

Gerdün

EKA, Sendikalara Dair Ne Diyor?

Bu metin, EKA'nın Türkiye şubesi tarafından, Servet Düşmanı (servetdusmani.wordpress.com) adlı grup ile sendikalar üzerine yapmakta olduğumuz tartışmaların ilk ayağını oluşturması adına kaleme alındı.

19. yüzyılda sermaye hala, çok sayıda sermayelere dağılmış durumdaydı: 100'den fazla işçisi olan fabrikalar nadirdi, yarı-zanaatkar işletmeler çok daha yaygındı. Ancak, 19. yüzyılın ikinci yarısıyla birlikte, demiryollarının yükselişi, makine kullanımının kitlesel olarak genelleşmesi, madenlerin artmasından sonraki süreçte, bugünkü anlamıyla büyük ölçekli kapitalist endüstrinin gelişen hakimiyetini görebiliyoruz. Buna karşılık olarak sermaye, yüksek derecede bir yoğunlaşmaya, sermaye birikimi ve merkezileşmeye ulaştı.

Bu şartlarda, rekabet, çok sayıda kapitalist arasında gerçekleşti. 19. yüzyıla kıyasla, sayısal açıdan rekabet daha azdır ama daha yoğun haldedir. Özü itibarıyla, kapitalist üretim ilişkilerinin sermayeyi yaşamaya mecbur bıraktığı alan içerisinde, artık rekabet süreci daha çetin işler; daha çok sayıda ancak ortalama sermaye odağının mücadeleleri yerine, bunların ortadan kalkması ve onlar yerine daha büyük, sinir uçları yaşamın birçok noktasına temas eden ve rekabete girilmesi daha çok sermayeyi merkezileştirmeyi ve birikimi sağlamayı gerektiren odaklara ihtiyaç duyar.

Dahası, kapitalizmin yükseliş döneminde, teknoloji ancak kısmi olarak geliştirilebilmişti. Büyük ölçüde kırsal kesimden devşirilmiş, vasfı düşük işgücü, ilk nesil işçileri oluşturuyordu. Bu nüfus işçilerin ilk kuşaklarının büyük çoğunluğunu oluşturmaktaydı. En vasıflı işçiler zanaatkarlardı. Günümüzde teknoloji oldukça gelişmiş bulunuyor. Vasıflı işgücü artmaktadır: en basit işleri genelde makineler yapar. Nesiller boyu işçi olan kuşaklar mevcuttur, sınıfın yalnızca küçük bir parçası kırsal kesimden devşirilir, çoğunluğu ise yine işçilerin çocuklarıdır.

Kapitalizmin ulusal pazarlar olarak örgütlendiği dönemde, sömürü mutlak artı-değerin elde edilmesi üzerine kuruluydu, bu da uzun bir iş günü, çok düşük ücretler demektir. İçinden geçmekte olduğumuz dönemde ise sömürünün ana prensibi, (iş sürecinin hızlandırılması ve üretim artışı yoluyla) nispi-artı-değerin elde edilmesidir. Sermayenin yaşadığı zirve onu kendini idame ettirecek ya da soğurabileceği bir pazar ilişkisini doğurdu. Bu pazar ise işçilerin işgücü ya da üretime katılan emek arzını meta biçiminde bir değişim değeri olarak şekillendirdi. Emeğin kapitalist pazar içerisinde metalaşması sonucu arz-talep ilişkisine bağlı olarak bir rekabet ortamı ve işsizlik ortaya çıktı. Bu süreçte sendikalar yaşanan bu hızlı işçileşmeye ya da emeğin metalaşmasına karşı işçilerin dayanışma sandıkları; yani işçilerin ayakta kalabilmelerine, yeniden artı-değer üretebilmelerine iktisadi açıdan destek sağladı. Bu süreç, sendikaları kapitalist sistem içerisinde sürekli kendisini tekrar eden bir biçimde kapitalist ekonomi, pazar ya da sistem içinde bir karakter kazanmasına temel oluşturdu. Sendikalar, sermayenin artı-değere bağımlılığından doğan emek-gücü talebi, işçi sınıfının yaşamını idame ettirebilmesi için ihtiyacı olan maddi kazanımı ve yükseliş dönemindeki kapitalizmden reformlar koparabilme olasılığının toprağından yeşermiştir.

Bu özel koşullar, işçiler için iktisadi direniş örgütlerinin yaratılmasını gerekli kıldı. Bunlar sadece yerel, uzmanlaşmış bir biçim alabilecek, işçilerin bir azınlığı ile sınırlandırılmış (bir işçi azınlığı kapsayabilecek) sendikalardı. Mücadelenin temel biçimi -grev- ayrı ayrı ve uzun süre önceden hazırlanıyordu, genellikle sermayenin şu veya bu koluyla hatta tek bir fabrikayla yüz yüze gelmek için bir refah dönemi bekleniyordu. Tüm bu sınırlandırmalara rağmen, sendikalar hala işçi sınıfının esas organlarıydı.

Sadece sermayeye karşı iktisadi mücadele için vazgeçilmez değillerdi, aynı zamanda sınıfın yaşamının merkezleri olarak, işçilerin ortak bir hedefin parçaları olduklarını anlayabilecekleri yer olan dayanışma okulları olarak, Marx'ın deyimiyle 'komünizm okulları' olarak da devrimci propagandaya açıktılar. Bugün ise işçi sınıfının kalıcı iyileştirmeler elde etmesinin imkânsızlığı, ekonomik çıkarlarının savunusuna dayanan kendine özgü, kalıcı örgütleri sürdürmenin imkânsızlığı ile aynı anlama gelir. Sendikalar kendilerinin yaratılma sebebi olan işlevi kaybetmiştir. Artık sınıfın organları olamamakta, 'komünizm okulları' olmanın ise yanından dahi geçmemekte olan sendikalar, sermaye tarafından ele geçirilmiş ve devlete entegre olmuşlardır. Bu, devletin sivil toplumu emmesi şeklindeki genel eğilimin mümkün kıldığı bir olgudur.

Geçmiş dönemde, her patron veya her fabrika, sömürdükleri işçilerle doğrudan ve ayrı ayrı yüzleşiyordu. Patronların örgütlü bir birlikleri hiç yoktu: patron sendikaları yüzyılın son çeyreğinde ortaya çıktılar. Günümüzde ise işçi sınıfı karşısında kapitalistler ötekenden çok daha yüksek derecede bir birlik ve dayanışma içerisinde dirler. Kapitalistler özel örgütler yaratmışlardır. Bu nedenle işçi sınıfıyla ayrı ayrı yüzleşmek zorunda kalmamaktadırlar. Gerçekte bu süreç toplu iş sözleşmesi üzerinden işveren ve işçi temsilcileri arasında çalışma şartlarını belirleyen ve imzalandığı sektörün sendikası işçilerini de dolaylı olarak etkileyen bir süreçtir. Aslolarak bu sözleşme işçilerin belirlenen süre boyunca emeklerini belirlenen şartlar içerisinde işverene satmak zorunda kaldığının ifadesidir ve işçi sınıfı için toplu iş sözleşmesi, kapitalist üretim ilişkileri içerisinde gerçek prangalardır.

Bunların yanı sıra, burjuvazi tarihten gelen deneyimiyle şu gibi mekanizmaları kullanmak zorunda kalıyor:

Devlet, adli ve idari mekanizmalarını sürekli yeniliyor ve rektifiye ediyor; burjuva devlet, ulusal ekonomilerin tamamen küreselleştiği bu dönemde, ekonomik istikrar adına tüm rakip olarak gördüğü, ulusalcı ekonomiyi temsil eden ve savunan siyasi klikleri tasfiye etmektedir.

Silah üretimine devasa yatırımlarda bulunuyor; kapitalist ekonominin girmiş olduğu kriz ortamı pazar paylaşımını ve enerji kaynaklarına sahip olma yarışını kızıştırmış durumda, bunun sonucu olarak da silahlanma giderek artmaktadır. Kapitalizm, varoluşsal olarak bu savaşlara ihtiyaç duymaktadır.

Kronik bütçe açıklarını daha çok sübvansetmeye çalışıyor; Kemer sıkma politikaları ve vergilerin artırılması gibi uygulamalarla, krizin derinleşmesini engellemeye çalışmaktadır.

İktisadi yönetim adına pazarlama, reklam ve tanıtım gibi alanlara aşırı yatırımlarda bulunuyor; burjuvazi daralan pazarı genişletme ihtiyacını bu şekilde gidermeye çalışıyor.

Bütün bunlarla birlikte, burjuvazi, işçi sınıfı üzerindeki baskı, yıldırma ve sömürsünü giderek arttırma, ayakta kalışının temel bir dayanağı olan ücretli emeği sürekli kontrol altında tutuyor. Buradan hareketle, proleter mücadele katı iktisadi bir kategori olmanın ötesine geçme eğilimindedir. Devlete doğrudan karşı koyan, kendisini politiklaştıran ve sınıfın kitlesel katılımını talep eden toplumsal bir mücadele haline gelmektedir. Rosa Luxemburg'un, ilk Rus devrimden sonra, Kitle Grevi broşüründe işaret ettiği nokta da budur. Lenin'in formülü de aynı fikri içermektedir: "Her grevin arkasında devrim başını kaldırmaktadır".

Bütün bu önemli maddelerin kristalize olduğu olgular ise şu başlıklar halinde ortaya çıkıyor:

- a) Kapitalizm artık işçi sınıfı lehine düzenlenemiyor,
- b) Kapitalizmin yok edilmesi için kitlesel, radikal ve siyasi bir işçi hareketi gerekiyor,
- c) Sendikalar devrime hizmet etmiyor, devrimcileştirilemiyor,
- d) İşçi sınıfının tarihsel sorumluluğu ile insanlığın geleceği giderek daha çok kesişiyor.

Sendikaların günümüzdeki işlevi, işçi sınıfının hayatında olumlu etkileri olacak yeni kazanımları elde etmek değil, içerisindeki işyeri temsilcileri ya da tabanındaki işçilerin iyi niyetlerinden bağımsız olarak, devletin varoluş amaçları doğrultusunda emeğin düzenlenmesi ve kontrol edilmesidir. Bu da artı-değerin standartlaştırılması ve karların düşme eğilimine karşılık, sermayenin pazarda kendi yaşamını sürdürebilmesi açısından ivedi bir gereklilikle sürekliliği için çırpındığı artı-değerin realizasyonu demektir.

Bugün sendikalar aktif bir şekilde kapitalist devletin ekonomisini realize etmekte, emek gücünün satışında ve sömürüyü arttırmada ona yardımcı oluyor. Bunu yaparken aynı zamanda, işçi sınıfının mücadelesini içeriden, grevleri hem sektörel ölçekte bölüyor, hem de açık yollarla onun bağımsızlaşma potansiyeli taşıyan mücadelelerini sabote ediyor. Özellikle Avrupa'daki sendikalarda daha net olmak üzere sendikalar, burjuvazinin işçi sınıfının farklı uluslardan üyelerini birbirlerine kırdığı savaş dönemlerinde burjuvazinin yanında saf tutarken, otonom işçi sınıfı mücadelelerinde bütün içeriği milliyetçi/ulusal çıkmazlara (göçmen işçi karşıtlığı ve aşırı sağın güçlenmesine) hapsediyor; mücadeleleri ülke ya da yerellik bazında izole ediyor; işçi sınıfının uluslararası anlamda birleşme eğilimi gösteren her türlü yönelimini bozmaya çalışıyor; proletaryanın militan eylemliliklerini yararsız ve moral bozan eylemlere (mesela sendikaların birer emniyet süpabı olarak kullanageldiği yararsız, başı-sonu

belli olan, faydasız ve sıkıcı "genel grevlere") kanallı ediyorlar; sınıf dayanışmasını ellerinden geldiğince zayıflatıyorlar. Sendikalar, genel grevlerini, işçi sınıfından kendisine gelen basıncın etkisinden ziyade, gelecek mücadelelerde ortaya çıkacak olası militanlaşma ve 'fabrikadaki polis' rolündeki sendikadan bağımsızlaşarak mücadelesinin kontrolünü kendi ellerine alma ihtimalini daha baştan sönmölemek için belli dönemlerde ilan ederler.

Günümüzde sendikalar tarafından kontrol altında tutulabilecek sendikalı işçilerin varoluşu sermaye açısından daha önemlidir. İşçi sınıfı ya da ücretli emek nasıl kapitalist ekonominin temel bileşenlerinden biriye, sendikalar da ona bağlı ortaya çıkmış iktisadi yapılarıdır; dolayısıyla ücretli emek yada artı-değer yine onu üreten işçiler tarafından bir toplumsal devrimle ortadan kaldırılmaya mecburdur çünkü ücretli emek sömürsü ve işçi sınıfı arasında antagonistik bir ilişki mevcuttur. Ücretli emek sayesinde yaşayabilen sendikalar, doğası gereği ücretli emeği ortadan kaldıracak her türlü pratiğin hep karşısında olacaklardır. Diğer bir deyişle, ücretli emeğin sömürsü, artı-değer, sermaye birikimi ve özel mülkiyetin olmadığı bir iktisadi yapılanmada, ücretli emeğin ortaya çıkardığı sendikalar da varolmayacaktır.

Onun esas çıkış noktası, mümkün olmayan reformlar için varolan sendikaların olması değil, sendikalar ve diğer kontrol mekanizmalarından bağımsız bir işçi sınıfı hareketinin ortaya çık-madan yok edilmesidir. Bu nedenle günümüzde başarılı olan, işçilerin kitleler halinde ve dönemlere bölünmüş bir şekilde moralini yükselten grevler ya sendikası başlanmışlar ya da sendikanın bir çağrısıyla başlanmışlar ve giderek ondan bağımsızlaşmışlardır. Bunun neticesi ne olursa olsun, işçi sınıfı, tarihin kendisine yönelttiği şu soruyu sürekli sormak zorunda kalacaktır: sendikalar niye var?

EKA Türkiye Şubesi

Sendikalar tartışması:

Anarşist Komünistler İçin Sendikalar ve Sınıf Mücadelesi

Bu metin EKA Türkiye şubesinin "EKA Sendikalara Dair Ne Diyor?" başlıklı tartışma yazısına Servet Düşmanı Tartışma Platformu (servetdusmani.wordpress.com) tarafından cevap olarak yazılmıştır.

Anarşist komünistleri, komünist olma iddiasındaki pek çok akımdan ayıran temel ilkesel tutumlar, bu ilkelerin belirli düzeyde de olsa örtüştüğü anlayışlarla tartışma ve olabildiğince yan yana durma gibi bir gerekliliği de beraberinde getirmektedir. Bu nedenle, tarihsel miras bağlamında da güncel olarak da, devrimci özne olarak işçi sınıfına bakış açısı, enternasyonalizm ve ulusal soruna bakış, burjuvazinin klikleriyle ittifak yapılması, burjuva demokrasisi ve onun aygırlarının reddi gibi temel ilkelerde ortaklaştığımız Sol Komünistlerle tartışma yürütmek büyük önem taşımaktadır.

Kendisini "Özgürlükçü ve Komünist Tartışma Platformu" olarak tanımlayan ve (yalnızca anarşist komünistlerin değil) belirlenen temel ilkeler çerçevesinde (1) daha genel bir tartışma zemini oluşturmayı hedefleyen Servet Düşmanı bileşenleriyle, Sol Komünist geleneği sahiplenilen Enternasyonal Komünist Akım (EKA) Türkiye Şubesi'nden yoldaşlar arasında kamuya açık bir tartışma yürütülmesinin amaca uygun ve zenginleştirici olacağı düşüncesindeyiz.

Bu tartışmalar bağlamında; EKA'dan yoldaşların kaleme aldığı "Devletin Aygıtları Olarak Sendikalara Genel Bir Bakış: EKA, Sendikalara Dair Ne Diyor?" başlıklı yazı (2), temel ve kritik öneme sahip tartışma noktalarından birini gündeme almasıyla, yerinde bir başlangıç. Türkiye'deki hâkim sol anlayış, sınıfın örgütlenmesi ve sendikalar meselesini ezberlenmiş, genel geçer

kabuller üzerinden ele alıyor ve sahiplendikleri pozisyonun hataları, açmazları defalarca ortaya çıkmasına rağmen bu konu üzerine hemen hemen hiçbir tartışma yürütülmüyor. Kuşkusuz, kolaycılıktan, tartışma ve özeleştirme kültürünün gelişmemiş olmasından veya örgütlerin köşe başlarını tutan şeflerin keyiflerinden kaynaklanan bu tarz, sadece bu başlıkla ilgili değil devrim sorunsalını ilgilendiren neredeyse her başlıkla ilgili söz konusudur.

Burjuvazi Fransız ve Sanayi Devrimleri sonrası dönemde siyasal ve ekonomik hegemonyasını sağlamış, sanayileşen ülkelerde yoğun bir işçileşme süreci yaşanmış, işçiler sınırsız baskı ve sömürü koşullarında çalışmaya ve sefalet içerisinde yaşamaya mahkum edilmişti. Sendikalar; bu koşullarda, bu koşullara karşı mücadele etmek için ortaya çıkmış ve uzun süre kitlesel üretim birimlerinde yan yana çalışan işçiler için gündelik-ekonomik sorunları için verdikleri mücadelenin organları olarak varlığını sürdürmüşlerdir.

Bu noktada "Devletin Aygıtları Olarak Sendikalara Genel Bir Bakış: EKA, Sendikalara Dair Ne Diyor?" başlıklı yazıda "Sendikalar, sermayenin artı-değere bağımlılığından doğan emek-güç talebi, işçi sınıfının yaşamını idame ettirebilmesi için ihtiyacı olan maddi kazanımı ve yükseliş dönemindeki kapitalizmden reformlar koparabilme olasılığının toprağından yeşermiştir." tespitini yerinde bulduğumuzu belirtelim. Ancak "Bugün ise işçi sınıfının kalıcı iyileştirmeler elde etmesinin imkânsızlığı, ekonomik çıkarlarının savunusuna dayanan kendine özgü, kalıcı örgütleri sürdürmenin imkânsızlığı ile aynı anlama gelir. Sendikalar kendilerinin yaratılma sebebi olan işlevi kaybetmiştir."

Tespiti için aynı şeyi söyleyemeyeceğiz.

Her şeyden önce yazının alıntı yapılan ilk cümlede belirtildiği üzere işçi sınıfının kapitalizmden reformlar koparması geçmişte de bir olgu değil, bir olasılık, bir umuttu. Bu umut için ayağa kalkan işçiler, süreç içerisinde sistemin, onların talep ettiği reformların çok azını gerçekleştirebileceğini ve bunun onlara yetmeyeceğini anladıklarında giderek kitleselleşen ve talepleri radikalleşen mücadeleler yarattılar. Bu nedenle özellikle 20. yy'ın ilk yarısında işçi sınıfının öncülük ettiği devrimci süreçler gerçekleşti ama bu süreçlerin tamamı karşı devrimle boğuldu.

Bugün ise, bunun gerçekleşme imkânından bağımsız olarak, işçi sınıfının kalıcı iyileşme elde etme umudunun eskisinden daha az olduğunu söyleyemeyiz. Bunun ötesinde sistemin propagandasıyla bireysel kurtuluş umudu eskiden olduğundan daha fazla. Ancak artı değer sömürüsü devam ettiği sürece emekçilerin özgürlüğünden ve herkes için refahtan söz etmek hiçbir zaman olmadığı gibi bugün de mümkün değil. Sermayenin yoğunlaşmasıyla yaratılan bireysel kurtuluş yanılsamasının tersine, bireysel kurtuluş vaadi giderek daha fazla insan için imkansız hale geliyor. Giderek daha fazla insan üretim sürecinde nesneleşirken, gelişmiş ve orta gelişmiş ülkelerdeki emekçilerin bir bölümü tüketim sürecinde özne haline getirilerek sömürü düzeni, refah toplumu adıyla cilalanıyor. Ancak üretim sürecinin en altında kalan büyük bir çoğunluk için sömürü koşulları çıplak haliyle devam ediyor. Ağustos ayında Güney Afrika'da platin madeninde grev yapan işçilere polislin yayılma ateşi açması ve Anglo American Platinum'un Ekim ayında 12.000 işçiyi işten çıkarması bunun en yakın ve açık örneklerinden biri...

Tüm bunlar EKA'nın metninde belirtildiği gibi sendikaların, sermaye tarafından ele geçirilmiş ve devlete entegre olmuş olduğu gerçeğini inkar ettiğimiz anlamına gelmiyor. Bugün sistemin tanıdığı ve yasal statü/haklar sağladığı pek çok kurum gibi sendikalar da sisteme entegre olmuş durumda. Ayrıca, işçilerin giderek daha küçük bir kısmının toplu iş sözleşmesi hakkında yararlanmak için üye olduğu ve gerçek anlamda örgütlenmedikleri ve mücadeleye sevk edilmedikleri, pek çok işyerinde ise işçilerin gözünde işverenin bir organı olarak görüldüğü aygıtlar haline gelmiş durumda. Üretim sürecinden tamamen kopmuş profesyonel yöneticileri için ise, sendikalar kârlı birer iş kapısı haline gelmiş durumda.

Diğer yandan kapitalizmin gelişim sürecinde, üretim modelleri değişmiş, çeşitlenmiştir. Kitlesel üretim birimlerinde yan yana çalışan işçilerin örgütlenme ve mücadele aygıtları olarak ortaya çıkan sendikaların ortaya çıkan yeni çalışma biçimlerindeki işçilerin gündelik-ekonomik sorunları bağlamında dahi, örgütlenmesi ve mücadele etmesi için uygun olmadığı pek çok örnekte ortaya çıkmıştır. Tüm bunlar günümüzde sendikaların sınıf mücadelesinin büyütülmesi konusunda yeterli aygıtlar olmadığını, çoğu zaman mücadelenin önünde engel haline geldiklerini göstermektedir.

Ancak bu noktada belirtmek gerekir ki, yazıdaki "Aslolarak bu sözleşme [Toplu İş Sözleşmesi] işçilerin belirlenen süre boyunca emeklerini belirlenen şartlar içerisinde işverene satmak zorunda kaldığının ifadesidir ve işçi sınıfı için toplu iş sözleşmesi, kapitalist üretim ilişkileri içerisinde gerçek prangalardır." argümanı tutarlı olmamasının ötesinde, mücadelenin süreçlerinin farklılıklarını görmezden gelmektedir. Kapitalizmde işçiler toplu veya bireysel olarak emeklerini satarak yaşamlarını sürdürürler. Emeğin değeri burjuvazi için üretim maliyetidir ve bunu minimize ederek karını maksimize etmeye çalışır. Bunu belirleyen ise ulusal sınırlar, işçilerin örgütlülük düzeyleri, iş gücünün niteliği gibi etkenlerle belirlenen emeğin piyasa değeridir. Sendika üyesi olmak bir işçi için emeğinin değerini arttırması bağlamında bir anlam taşımaktadır. Dolayısıyla bir işçinin emeğinin niteliğini ve piyasa içindeki değerini arttırıcı eğitim alması, ekonomik talepleri için mücadele

etmesi gibi etkenler ne kadar prangaysa sendika üyesi olarak Toplu İş Sözleşmesi'nden faydalanması da o kadar prangadır.

Mücadelenin farklı anlarının farklı koşulları, farklı ihtiyaçları vardır. Komünistlerin bu dönemlerin şartlarını tahlil ederek mücadele hattını oluşturmaları gerekir. Günümüzdeki gibi sınıf mücadelesinin zayıf olduğu dönemlerde, emekçilerin gündelik-ekonomik sorunlarıyla ilgili mücadeleleri desteklenmeli, dağınık ve etkisi zayıf işçi hareketleri birleştirilmeye, güçlendirilmeye çalışılmalıdır. Sendikaları ne kadar eleştirsek de, yasaların sağladığı belirli güvenceler ve Toplu İş Sözleşmesi ve yasal grev yapma tekeline sahip olması gibi imtiyazlar nedeniyle bugün işçiler mücadele edecekleri zaman sendika şemsiyesi altına giriyorlar. Bu rasyonel ve başlangıcı itibarıyla mücadeleye fayda sağlayabilecek bir davranıştır. Ancak aynı zamanda sendikalarla işçilerin ilişkisi kurulduğu anda mücadelenin kaderi bürokratların ellerine bırakılmış olmakta, işçilerin karar alma sürecine katılma şansı bulunmamaktadır. Diğer yandan sendikalı işçi sayısının % 8,5'lara düştüğü göz önüne alındığında sendikalı olmayan devasa bir kitlenin örgütlenme ve mücadeleye sevk edilme sorunu karşımızda durmaktadır. Kaldı ki %8,5'luk oran yalnızca sendika üyesi olma hakkına sahip işçiler baz alınarak hesaplanmaktadır. Evden çalışma gibi yeni üretim biçimlerinin, kayıt dışı istihdamın ve işsizliğin yaygınlığı düşünüldüğünde işçilerin çok küçük bir kısmının sendika üyesi olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu noktada karşımızda; bir yandan sendikalara üye olan ama örgütlü olmayan yüz binlerce işçinin, diğer yandan sendika üyesi olmayan, fiili veya yasal nedenlerle sendikaya üye olma imkanı olmayan çok daha büyük bir işçi kitlesinin nasıl örgütleneceği ve mücadeleye sevk edileceği sorunu durmaktadır. Biz sendikaları, işçi sınıfının en önemli ve gelişkin örgütlenmesi olarak görmüyoruz, tersine günümüzde işçi sınıfının ihtiyaçlarını karşılamaktan çok uzak, yozlaşmış kurumlar olduklarını tespit ediyoruz. Ancak yukarıda belirttiğimiz olanaklarının mücadelenin günümüzde olduğu gibi zayıf olduğu anlarda kullanılabileceği ve zaten işçiler tarafından çeşitli biçimlerde kullanıldığını görüyoruz.

Önemli olan her koşul ve ihtiyacı gidereceği ön görülen bir örgütsel formun aranmasından çok, sınıf mücadelesinin yükseltilmesinde hangi formun hangi dönemde, hangi konuda işlevli olabileceğinin tartışılmasıdır. İspanya İç Savaşı örneğinde olduğu gibi Sendikaların işçi sınıfı için devrimci örgütler haline geldiğini, diğer yandan Ekim devriminin en önemli organları haline gelen sosvyetlerin bir kaç sene sonra karşı devrimci güçlerin, işçi sınıfını kontrol altına almasını sağladığı organlar haline geldiğini hatırlamalıyız. Dolayısıyla konuyu sendikaları mutlaklaştırma, kutsama ve tümünden reddetme ikileminden kurtarıp, sınıf mücadelesinde hangi aracın nasıl kullanılabileceği üzerinden ele almamız gerekmektedir.

Sendikaların yapısal ve güncel sorunları olduğu yadsınamaz bir gerçek olmakla birlikte işçi sınıfı için mücadele sürecinde belirli faydalarının olabileceğini de inkar edemeyiz. Diğer yandan mevcut sendikaların kastlaşmış ve çürümüş yapıları nedeniyle dönüştürülmesinin imkansızlığı ortadayken "Günümüzün üretim biçimlerinin farklılıklarına uygun, emekçilerin tabandan karar alabileceği, mücadeleciler sınıf örgütlenmeleri yaratılabilir mi?" "Tek bir form değil, farklı işlevlere sahip birbirlerine paralel, birbirleriyle ilişkili içinde ve aralarında geçişkenlikler olan değişik örgütlenme biçimleri oluşturulabilir mi?" sorularını tartışmak büyük önem taşıyor. Bunu bizim sormamızın ötesinde mücadele eden işçilerin bu konuda çeşitli deneyimler yarattığına da tanıklık ediyoruz. Bu deneyimler bu soruların önemini net olarak göstermektedir. İşçi sınıfının gündelik sorunlarından başlayan mücadeleler emeğin mutlak özgürlüğünü sağlayacak komünist bir toplumu yaratacak devrime giden ilk adımlardır. Bunun için uygun olan araçların ne olduğunu mücadelenin ihtiyaçlarının ne olduğu belirleyecektir.

Zafer Onat

EKA Yayınları

Accion Proletaria (İspanya)

Apartado de Correos 258, 46080 Valencia, İspanya

Communist Internationalist (Hindistan)

POB 25, NIT, Faridabad, 121001, Haryana, Hindistan

Dünya Devrimi (Türkiye)

Türkiye'de şu anda bir posta kutumuz bulunmamaktadır. İsviçre'deki adresle iletişime geçebilirsiniz.

Internacionalismo (Venezüella)

Siyasi koşullar nedeniyle posta kutusu kapatılmıştır. İspanya'daki adresle iletişime geçebilirsiniz

Internationalism (ABD)

Internationalism 320 7th Ave. #211 Brooklyn, NY 11215, ABD

Internationalisme (Belçika)

BP 1134, BXL 1, 1000 Bruksel, Belçika

Internationell Revolution (İsveç)

Box 21 106, 100 31 Stockholm, İsveç

Révolution Internationale (Fransa)

RI, Mail Boxes 153, 108 rue Damremont, 75018 Paris, Fransa

Rivoluzione Internazionale (İtalya)

CP 469, 80100 Napoli, İtalya

Revolucion Mundial (Meksika)

Apartado Postal 15-024, C.P 02600, Distrito Federal, Mexico, Meksika

Weltrevolution (Almanya)

Siyasi koşullar nedeniyle posta kutusu kapatılmıştır. İsviçre'deki adresle iletişime geçebilirsiniz.

Weltrevolution (İsviçre)

Postfach 2216, CH-8026 Zürich, İsviçre

Wereldrevolutie (Hollanda)

Postbus 339, 2800 AH Gouda, Hollanda

World Revolution (İngiltere)

BM Box 869, London WC1N 3XX, İngiltere

Y A Z I D İ Z İ S İ

**KEMALİZME KARŞI
KOMÜNİZM**

ALINTILAR

Ekim devrimi ertesinde Rus askerler bölgeden çekilirken, Kürt, Ermeni ve Türk emekçiler, Rus sınıf kardeşlerini, Erzincan Şurası adında bir işçi konseyi kuracak ve şehirdeki yönetim binalarına çektikleri kırmızı bayraklar ile uğurlayacaklardı. Kısa zamanda bu hareket Erzurum, Erzincan, Bayburt ve Sivas'a yayıldı. Kurulan konsey hükümeti Ocak 1918'de Osmanlı Ordusu tarafından bastırılana kadar yaşadı

Erzincan Şurası gibi bir dinamik, ilerki süreçte İmparatorluk sınırlarının geri kalanında ortaya çıkmamış olsa da, savaşa karşı, siyasileşmeyen fakat inanılmaz bir kitleselliğe sahip bir tepki olduğunu görmek için, firarilerin sayısına bakmak yeterli. Osmanlı ordusu, Birinci Dünya Savaşı'na katılan ülkeler arasında firarın en yoğun şekilde yaşandığı orduydü. Aralık 1917'de, Osmanlı İmparatorluğu'ndaki Alman askerî birliğinin başını çeken süvari generali Otto Liman Von Sanders "Türk ordusunun mevcut durumu" başlıklı raporunda şunları ifade edecekti:

"Türk ordusunda şu anda 300.000'den fazla asker kaçığı mevcuttur. Bunlar düşmana katılmamakta ancak memleketlerinin art bölgelerine kaçıp burada yağma ve talan yaparak ülke güvenliğini tehdit etmektedirler. Her yerde birlikler bu kaçakları yakalamak üzere harekete geçirilmiştir."

Savaş sonrası dönemde İstanbul sosyalist hareket içerisinde bulunmuş, sonrasında Anadolu'da faaliyet gösterecek önemli komünist militanlardan olan ve hayatına ileride değineceğimiz Ufa, Başkırdaştanlı Ziyetullah Nevşirvanov, 1922 tarihinde kaleme aldığı Türkiye İnkılapçı Hareketinin Tarihiyle İlgili Materyaller isimli yazısında şöyle diyecekti:

"Bugünkü Anadolu hareketi, özellikle İttihat ve Terakki Fırkası tarafından Mondros Anlaşması döneminde, belki de daha önce, Dünya Savaşı'nda yenilgi ihtimali düşünülerek hazırlanmıştır."

Hüseyin Hilmi, kişisel hırsları da bir hayli güçlü bir isimdi ve partisi içerisinde adeta bir diktatör gibi egemenlik sürmek istemekteydi. Bu tutumu, partinin çektiği kimi aydınlarla kısa bir süre içerisinde rahatsızlıklar yaratacak, kimi aydınlar partiden kopacaktı. 20 Temmuz 1919'daki kongrede benimsenecek parti tüzüğü'nün birinci maddesi şöyleydi:

"Fırkanın ünvanı Türkiye Sosyalist Fırkası olup kurucusu Hüseyin Hilmi arkadaş fırkanın tam yetkilisi ve daimi lideridir."

Dünya Devrimi'nin eski ve yeni sayılarını ve yayınladığımız kitapçıkları PDF olarak size göndermemizi istiyorsanız turkiye@internationalism.org adresine, farklı dillerdeki çeşitli yayınlarımıza abone olmak için international@internationalism.org adresine veya isimle hitap etmeden yanda belirtilen posta adreslerine yazınız. Tartışma devrimci hareket için hayati bir öneme sahiptir. Siyasi faaliyetlerimizin en önemli unsurlarından biri, temel ilkelerimizin tanımladığı üzere 'Proleter mücadelenin amaçlarının ve yöntemlerinin ve tarihsel ve anlık koşullarının siyasi ve teorik olarak netleştirilmesi'dir. Bu bize göre ancak devrimci saflar içerisinde farklı düşünce ve görüşlerin karşılaşması ve tartışılmasıyla mümkündür. Bu yüzden okuyucularımızı, internet sitemizin dahil olduğu yayınlarımızda savunduğumuz görüşler ve analizlere dair yorumlarını, fikirlerini ve eleştirilerini bizimle paylaşmaya teşvik ediyoruz. Bütün ciddi yazışmaları mümkün olan en kısa sürede yanıtlamak için elimizden geleni yapacağız, fakat kısıtlı kaynaklarımız bunun hemen gerçekleşmesine imkan vermeyebilir. Genel ilgi görebilecek konulardaki yazışmaları ve bizim cevabımızı bize yazan kişinin onayıyla yayımlayabiliriz.

Enternasyonal Komünist Akım - Temel İlkeler

- Kapitalizm Birinci Dünya Savaşı'ndan beri çöken bir toplumsal sistemdir. İki defa insanlığı kriz, dünya savaşı, yeniden yapılanma ve yeniden krizden oluşan barbarca bir döngüye sürüklemiştir. Seksenlerde bu çöküşün son evresine, çürüme evresine girmiştir. Bu geri çevrilemez tarihsel düşüşün sunduğu iki ihtimal vardır: ya sosyalizm ya da barbarlık; ya dünya komünist devrimi ya da insanlığın yok oluşu.

- 1871 Paris Komünü, koşulların olgunlaşmamış olduğu bir dönemde proleteryanın bu devrimi gerçekleştirmek için ilk denemesiydi. Kapitalist çöküşün başlamasıyla bu koşullar yerine getirildikten sonra, 1917'de Rusya'da gerçekleşen Ekim devrimi, emperyalist savaşa son vermiş ve daha sonra birkaç yıl daha devam etmiş olan uluslararası devrimci dalganın bir parçası olarak gerçek dünya komünist devrimine doğru atılmış ilk adımdı. Uluslararası devrimci dalganın yenilgisi, özellikle 1919-23 arası Almanya'daki yenilgi, Rusya'daki devrimi yalıtı ve hızla yozlaşmaya mahkûm etti. Stalinizm, Rus devriminin bir ürünü değil, mezar kazıcısı oldu.

- SSCB'de, Doğu Avrupa'da, Çin'de, Küba'da vb. ortaya çıkan ve 'sosyalist' veya 'komünist' adıyla alınan devlet mülkiyetine dayanan rejimler, kendisi çöküş döneminin önemli bir niteliği olan devletçi kapitalizme doğru evrensel eğilimin özellikle vahşi bir türünden başka bir şey değillerdi.

- 20. yüzyılın başlangıcından beri bütün savaşlar, büyük küçük bütün devlet arasında uluslararası alanda bir yer etme mücadelesinin bir parçası olan ölümcül emperyalist savaşlardır. Bu savaşlar insanlığa daima yükselen bir ölçekte ölüm ve yıkımdan başka hiçbir şey getirmemiştir. İşçi sınıfı savaşlara ancak uluslararası dayanışma ve bütün ülkelerde burjuvaziyle savaşarak karşı koyabilir.

- Bahanesi ister etnik, ister tarihsel ister dini olsun, bütün milliyetçi ideolojiler - 'ulusal kurtuluş', 'ulusların kendi kaderini tayin hakkı' vs - işçiler için gerçek zehirlerdir. Onları burjuvazinin şu veya bu kesiminin tarafını tutmaya çağırarak işçileri bölerler ve onları savaşların ve sömürücülerinin çıkarları uğruna birbirlerini katletmeye yöneltirler.

- Çöken kapitalizmde parlamentolar ve seçimler bir maskaralıktan başka hiçbir şey değildir. Parlemonter sirke katılma yönündeki her çağrı sadece bu seçimlerin sömürülenler için gerçek bir seçenek sunduğu yalanını güçlendirmeye yarayabilir. Burjuva hakimiyetinin özellikle ikiyüzlü bir biçimi olan 'demokrasi' köklerinde kapitalist diktatörlüğün Stalinizm veya faşizm gibi diğer biçimlerinden farklı değildir.

- Burjuvazinin bütün kesimleri tamamen gericidir. Bütün sözde 'işçi' partileri, 'Sosyalist' ve 'Komünist' (artık eski-'Komünist') partiler, solcu örgütler (Troçkistler, Maoistler, eski-Maoistler ve resmi anarşistler) kapitalizmin siyasi aygıtlarının sol kanadını oluşturmaktadır. Proleteryanın çıkarlarını burjuvazinin bir kesiminin çıkarlarıyla karıştıran bütün 'halk cephesi', 'anti-faşist cephe' ve 'birleşik cephe' taktikleri sadece proleter mücadeleyi boğmaya ve saptırmaya yarar.

- Kapitalizmin çöküş dönemiyle birlikte, heryerdeki sendikalar kapitalist düzenin proleterya içerisindeki organlarına dönüştürüldüler. Sendika örgütlerinin çeşitli biçimleri, ister 'resmi' örgütler olsun ister 'taban' örgütleri, sadece işçi sınıfını kontrol altında tutmaya ve mücadelelerini baltalamaya yarar.

- İşçi sınıfı kavgasını yaymak için, mücadelelerini, genişlemenin ve örgütlenmenin kontrolünü, bağımsız genel kitle toplantıları ve seçilmiş ve her an geri çağırılabilir delegelerin oluşturduğu komiteler aracılığıyla alarak birleştirmelidir.

- Terörizm hiçbir şekilde işçi sınıfı mücadelesinin bir yöntemi olamaz. Eğer kapitalist devletler arasındaki daimi savaşın bir ifadesi değilse geleceği olmayan bir toplumsal katmanın ve küçük-burjuvazinin çürümesinin bir ifadesi olan terörizm, her zaman burjuvazinin kendi amaçları doğrultusunda kullanması için uygun bir zemin olmuştur. Küçük azınlıkların gizli faaliyetlerini savunmak, proleteryanın bilinçli ve organize kitle faaliyetlerinden doğan sınıfsal şiddeti savunmanın tamamen karşıtıdır.

- İşçi sınıfı komünist devrimi gerçekleştirebilecek tek sınıftır. Onun devrimci mücadelesi engellenemez bir biçimde işçi sınıfını kapitalist devletle yüzleşmeye itecektir. Kapitalizmi yok etmek için, işçi sınıfı bütün mevcut devletleri devirmek ve dünya çapında proleterya diktatörlüğünü, bütün proleteryaı yeniden örgütleyecek işçi konseylerinin uluslar arası iktidarını kurmalıdır.

- Toplumun işçi konseyleri tarafından komünist dönüşümü ne 'öz-yönetim' ne de ekonominin millileştirilmesi anlamına gelir. Komünizm, işçi sınıfının ücretli emek, meta üretimi, ulusal sınırlar gibi kapitalist toplumsal ilişkileri bilinçli bir şekilde yok etmesini gerektirir. Bu da bütün faaliyetlerin insani ihtiyaçları karşılamaya adanmış bir dünya toplumunun yaratılması anlamına gelmektedir.

- Devrimci siyasi örgüt işçi sınıfının öncü kolunu oluşturur ve sınıf bilincinin proleterya içerisinde genelleşmesinde faal bir etmendir. Görevi hiçbir şekilde 'sınıfı örgütlemek' veya sınıfın adına 'iktidarı almak' değildir. Devrimci örgütün görevi mücadelelerin birleşmesine ve işçilerin kontrolü kendileri için kendilerinin almasına doğru giden hareketin faal bir parçası olmak, bir yandan da proleteryanın kavgasının devrimci siyasi hedeflerini çıkartmaktır.

Faaliyetlerimiz

Proleter mücadelenin amaçlarının ve yöntemlerinin ve tarihsel ve anlık koşullarının siyasi ve teorik olarak netleştirilmesi.

Proleteryanın devrimci faaliyetlerine doğru giden süreçte katkı yapmak amacıyla uluslararası ölçekte birleşik ve merkezileşmiş örgütlü müdahale.

Devrimcilerin, işçi sınıfının kapitalizmi devirmesi ve komünist toplumun yaratılması için kaçınılmaz olan gerçek bir dünya komünist partisi kurma amacıyla yeniden örgütlenmesi.

Kökenlerimiz

Devrimci örgütlerin ilkeleri ve faaliyetleri işçi sınıfının geçmiş tecrübelerinin ve tarih boyunca işçi sınıfının doğurduğu siyasi örgütlerinin çıkardıkları derslerin bir ürünüdür. Dolayısıyla EKA kökenlerini Marks ve Engels'in Komünist Ligi'nde (1847-52), üç Enternasyonal'de (Enternasyonal İşçi Birliği, 1864-72, Sosyalist Enternasyonal, 1889-1914, Komünist Enternasyonal, 1919-28) ve 1920-30 arasında ve başta Alman, Hollanda ve İtalyan Komünist Solları olmak üzere yozlaşan Üçüncü Enternasyonal'dan ayrılan sol fraksiyonlarda görür.

Moskova duruşmaları, nam-ı diğer savcı Vishinsky davası. Büyük temizlik olarak tarihe geçen bu dava binlerce kişinin yargılanıp ölüme mahkum edilerek infaz edilmesiyle son buldu. Belki de tarihteki en büyük siyasi temizlik hareketlerinden biriydi. 1936-1938 yılları arasında yaşanan bu tasfiye, stalinist sovyet hükümetinin, ikinci dünya savaşı öncesi yaşanan emperyalist gerilimlere hazırlığının bir parçasıydı. Zira Stalin, kendi iktidarını güçlendirmek için devrim öncesinden gelen ne kadar bolşevik kodro varsa hepsini tasfiye etmek istiyordu. Bu tasfiye süreci ise sovyetlerin baş düşmanı ilan edilen "troçkist terör" suçlamasıyla yapıldı. O yıllarda hayatta olan Troçki'nin büyük oğlu Lev Sedov, yaşanan bu stalinist teröre ve onun argümanlarına karşı dava sürecini yakından takip ederek yaşananların arka planını aydınlatma ve yapılan komployu açığa çıkartmak için "1936 Moskova Duruşmaları Üzerine Kızıl Kitap" isimli kitabı yazdı. Sedov, duruşmalar ve büyük temizlik sürerken 16 Şubat 1938'de Sovyet gizli polisi GPU tarafından katledildi.

Kitap, Kirov'un ölümünün Stalin için nasıl bir işleve sahip olduğunu ve Kirov'un cesedinin Stalin'in elinde muhalefeti bastırmak için bir sopaya dönüşmesi sürecini, yargılamaları ve cinayetin troçkizimle ilişkilendirilmesini anlatmakta. Kirov, Stalin için güçlü bir muhalif olmasa da popüler bir lider olması, sol muhalefete Stalin kadar sert bakmıyor olmasından kaynaklı devre dışı bırakılması gereken biri olarak değerlendirilebilir. Kitapta bu kısımlara çok değinilmese de Kirov cinayetinin Stalin tarafından nasıl örgütlendiğini kanıtlarıyla açıklamakta. Kirov cinayeti, Stalin için bir taşla iki kuş vurmak anlamına geliyordu; ilki Kirov gibi olası bir iktidar adayının, diğeri ise Zivovyev, Kamanev ve diğer devrim öncesi bolşevik kadroların tasfiyesi. Kirov cinayetinin şahidi olan kim varsa, bunlar GPU'nun başındaki Yagoda, Kirov'un yakın arkadaşı Orjonikidze ve birçok insan sırf bu nedenden dolayı ya öldürüldüler ya da intihara zorlandılar.

Sedov duruşmalar sürecini anlatmakla beraber, Kamanev ve Zinovyev'in politik yalpalamalarına da değinerek esasen başlatılan bu dava sürecinin siyasi tahlilini de yapmakta. Aynı zamanda kitapta Stalin'in kendi iktidarını Kirov cinayeti gibi komplolar dışında hangi yöntemlerle de yürüttüğüne de değinilmekte. Sedov'un anlattıklarından hareketle şu sonuçlara varabiliriz: Kamanev ve Zinovyev'in defalarca partiden ihraç edilip geri alınmaları ve her dönüşlerinde Stalin'e biraz daha biat etmeleri onları ölüm mangasının önüne çıkarmaktan kurtaramadı. Bu stalinist rejimin kendi iktidarını güçlendirme süreciydi ve

ekim öncesi parti pozisyonlarından kopan bu şahsiyetler, Stalin'in elinde oyuncağa dönüştüler.

O yıllara gelindiğinde parti, eski politik yapısını kaybetmiş ve "Tek Ülkede Sosyalizm" in inşası adı altında kapitalist restorasyonun işçi sınıfı üzerinde hüküm sürdüğü yıllardı. Dolayısıyla sınıfın iktidarından, dünya devriminden kopmuş ve dava sürecine kadar yaşananlardan çok da rahatsız olmamışlardı. Zinovyev ve Kamanev'in Troyka sonrası muhalefeti, Bukharin'in sağ muhalefetin başını çekmesi, bunların hepsi sadece stalinist siyasi iktidarına karşı yapılan bir muhalefetti; dolayısıyla bu zeminden marksist bir siyaset üretilmesi mümkün değildi, zira marksizmle ara epey açılmıştı. Bu noktaya gelindiğinde ise zaten yapacak çok fazla şey yoktu.

Kitap yazıldığı yıllarda muhalefetin elinde Stalin'in komplolarına karşı önemli bir argüman olmuş olabilir. Hatta bugün dahi, stalizme karşı bir argüman olarak kullanılabilir. Fakat bugünden kitabın yazıldığı döneme bakarsak, belli eleştiriler getirmek durumundayız. Sedov ve özellikle de Troçki'nin hatası sovyetlerin, hala bir işçi devleti olabileceği yanılışına sahip olmalarıydı. Bu nedenden dolayı, Stalin'in tasfiyesi üzerinden muhalefet etmekteydiler. "Sol Muhalefet", Stalin'in kirli oyunlarının teşhir edilmesiyle sovyetlerde güç kazanacağını da hesaplamaktaydı. Kitabın da bu amaçla kaleme alınması normal olarak rasyonel görünmekte.

Fakat kapitalizmin işçi sınıfı üzerinde iktisadi ve siyasi hüküm sürdüğü sovyetlerde, troçkist hareketin ya da Troçki'nin işçi sınıfı ve dünya devrimi açısından şansı neydi? Troçki'nin o günkü yaklaşımını ele alırsak, bir şansa sahip olabilmesi mümkün değildi. Belki de devrimin yenilgiye uğradığı ve karşı-devrimin zafer kazandığı görülseydi, sovyetlerdeki sorunun Stalin'le başlamadığını ve Stalin'in gitmesiyle bitmeyeceği anlaşılabilirdi.

Sedov bu kitabı yazarak sovyetlerdeki devlet kapitalizminin inşasının siyasi hesaplaşmalarını görme şansını bize sağlamış oldu. Kitap, aynı zamanda Stalin iktidarının harcını bolşeviklerin kanyla kararken nasıl bir profesyonel katil olduğunu gözler önüne sermekte. Kapitalizm, Bolşevik partinin Ekim Devrimi kuşağından Stalin'in şahsında Moskova Duruşmalarıyla öcaldığını söyleyebiliriz. Bu trajedinin tanıklığını yapan Kızıl Kitap okunmayı hak ediyor.

Süleyman

